

Петко Р. Славейков

Епилог

И сецам аз, и виждам аз,
в борба юнашка уморен,
за мен залезе светлий ден –
ей приближава сетний час.

За миналото спомен жив
във размислите ме теши –
мечтай за пролет цвят ревнив,
когато жега го суши.

Тежи ми свят, а на светът
и аз тежа, ненужен веч...
Изходен е уречен път,
изчерпана за дело реч.

И сецам аз, и виждам аз,
в борба юнашка уморен,
за мен залезе светлий ден –
ей приближава сетний час.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4246>]